

værende Minister har gjort. Jeg troede, at det netop var en Anvendelse af den Sætning, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojzen) har udtalt med megen Vægt, at, hvad der er Ret for den En, er ikke Uret for den Anden; men det ærede Medlem vil gjøre dette gjældende paa den Maade, at, hvad der er Ret for denne Minister, skulde være Uret for en Minister fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører. Jeg skal dertil kun sige, at en saa bestfædte Opfattelse af den Rigtighed, der bør være mellem Partierne, tiltaler ikke mig, og overfor det ærede Medlem vil jeg kun tilføje, at den Mand, som jeg kunde ønske til Afsløser af den nuværende Kirkeminister, vil ikke være en Mand af den Opfattelse, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojzen) har udtalt. Det forekommer mig, at vi da lige saa godt kunde beholde den Minister, vi have. Jeg skal ikke igjen komme nærmere ind paa det Spørgsmaal, hvad Hensigten var i Fjor med at stille Stiftsmidlerne op paa Finansloven. Jeg skal ikke fordybe mig i Underjøggelsen af, med hvilken Grad af Tilregnelighed de ærede Herrer have sat det der. Naar de paastaa, at de have gjort det uden Hensigt, saa kan det være rigtigt for deres Vedkommende; men vi, der have stemt med dem for Forslaget om, at det skulde staa paa Finansloven, have gjort det, for at det i Virkeligheden skulde staa der (En Stemme: Det have vi Andre ogsaa). Nei, de Herrer sige, at det var uforsættigt, uden Hensigt. Saa sagde det ærede Medlem, at et Forslag af samme Bestaffenhed som det, vi have liggende for os i disse Dage, var man paa Veie til ogsaa at gjøre i Fællesudvalget i Fjor. Det veed jeg Intet om, da jeg ikke har været i det Fællesudvalg. Men jeg skal dertil sige, at, hvis det ærede Medlem og maasse Andre med ham vare inde paa gale Veie den Gang, kan det dog virkelig ingen Grund være til, at vi nu skulle følge dem. Jeg kan ikke se, at der ligger noget som helst Argument deri; at Forslaget for visse Medlemmers Vedkommende er gammel Skade. Derimod er der et Punkt, som jeg særlig vil dvæle ved. Det er mig hjært, at det er blevet oplyst, hvad denne Anmærkning egentlig har til Gjensstand. Jeg har hidtil staaet i den Formening, at den handlede om det Samme som Forslaget i Fjor, nemlig om den Del af Stiftsmidlerne, der særlig vedrører den nuværende Minister, og jeg er bleven bestyrtet i denne Forestilling ved at gennemlæse Betænkningen. Der er ikke Noget i Betænkningen, der giver nogen som helst Antydning af, at der i Aar er Tale om noget Andet end i Fjor. Jeg er ogsaa bleven bestyrtet deri ved forskellige Udtalelser af Medlemmer fra den anden Side, som have fremhævet, hvorledes det er det Samme i Aar som i Fjor. Men nu hører jeg, at det er noget helt Andet. Jeg hører, at i Aar er man ikke bleven staaende ved de nye Stiftsmidler, der

vedkomme den nuværende Minister, men at de Herrer ere gaaede videre i deres reformatoriske Bestræbelser og have taget de gamle, stiftelige Stiftsmidler op med. Vi fik en Slags Forklaring fra det ærede Medlem af, hvorledes det er gaaet til. Saa vidt jeg forstod ham, var Meningen den, at det egentlig ikke havde været de Herrer's Hensigt eller Mening at tage de gamle Midler med, men de havde mødt visse Banstæligheder ved at holde dem adskilte. De havde af forskellige Grunde, som jeg ikke kender, ikke villet optage Ordlyden af Forslaget fra i Fjor, hvor der stod den 11te Juni 1875; formodentlig, antager jeg, for ikke derved at minde den høitærede Kultusminister om noget Forbigaengent, som helst burde være glemt. Altsaa det er kommet ind paa Grund af de Herrer's mangelfulde Evne til at redigere det paa en anden Maade, og da de saa havde faaet alle Stiftsmidlerne, baade de gamle, som ikke vedkomme Kultusministeren, og de nye efter 1875, opdagede de, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds i Dag sagde, at det kunde ingen Minister tage imod, og hvad gjorde de saa? Efter at de i første Punktum havde laaset af for alle Stiftsmidler og saa erkjendt, at det kunde Ministeren tage imod, lukkede de derefter i det andet Punktum op for dem alle sammen. Det er det, der i Virkeligheden foregaaer paa denne Anmærkning. Det, som er Hovedindvendingen, er jo det, at det sidste Punktum giver Ministeren en Ret, der er uden nogen som helst Begrændsning. Det er nemlig aldeles urigtigt, naar den ærede Ordfører tror, at han i Kultusministerens Udtalelse har faaet en Anerkjendelse af Inogensomhelst Begrændsning. Jeg lagde meget skarpt Mærke til, at den høitærede Minister sagde, at ved Betagelsen af denne Anmærkning var han ubelullet fra at foretage nogen almindelig Omregulering af disse Forhold, og det stemmer ogsaa med, hvad der staaer i Betænkningen, at den endelige Ordning er forbeholdt Rigsdagen. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at den ærede Ordfører gjorde Forsøg paa at indbegaa Ministeren paa dette Punkt, men at den ærede Ordfører opgav dette Forsøg og nøiedes med at sige „efter de hidtil gjældende Regler“. Jeg vil sige, at dersom jeg fra den høitærede Kultusminister havde en bestemt Erklæring om, at han ikke agtede at udøve nogen som helst Naadighed over disse Stiftsmidler, vilde det være mig en stor Tilfredsstillelse, og saa vilde jeg kunne undvære alt dette, saa kunde jeg stemme baade mod det første og mod det andet Punktum og mod det Hele. Dersom den høitærede Kultusminister altsaa vilde udtale bestemt og tydeligt, at han afskriver sig enhver Afgang til at raade over Stiftsmidlerne, saa siger jeg, at det vilde være noget mere beroligende end Betagelsen her, som siger det Modsatte, som netop utvivlsomt giver Kultusministeren en Ret. For at sammentrænge, skal